

Arrest

nr. 212 641 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren in het dorp Mayemen, maar groeide op, samen met uw gezin, in het dorp Sinto, nabij de stad Mamfe. U ging naar school tot de derde graad, maar maakte het secundair niet af. Uw ouders en broers zijn landbouwers, en uw zus studeert in de stad Baffousam, in het Franstalige deel van Kameroen. Op 9 juni 2014 werd u door uw vader meegenomen naar het huis van Chief A. (...). U werd verteld dat de Chief een vriend was van uw vader, en dat u hem een bezoek gingen brengen. Uw vader en de Chief praatten over zaken, maar u kon niet begrijpen waarover het ging. Uiteindelijk liet uw vader

u achter bij de Chief, met de boodschap dat hij u later zou komen halen. Dit was echter niet het geval, en de Chief lichtte u in dat u zijn nieuwe echtgenote was. U was de zesde echtgenote van de Chief. Uw vader had immers een schuld in te lossen bij de Chief, en u was daarvan het slachtoffer. Er werd geen ceremonie gehouden. De eerste nacht van uw verblijf bij de Chief, werd u reeds door hem verkracht. De volgende dag vluchtte u terug naar uw ouders. Uw vader zei echter dat hij niets voor u kon doen. Ook wanneer uw moeder aandrong op een oplossing, meldde uw vader dat er niets aan te doen was. Daarop hebben bewakers van de Chief u teruggebracht naar de compound van de Chief. Doorheen uw huwelijk was seks steeds zeer moeilijk. U maakte steeds problemen, wanneer hij u dwong om met hem naar bed te gaan. U kreeg te horen dat hij kon doen wat hij wilde, omdat u nu zijn eigendom was. U verbleef sinds het huwelijk steeds in de compound van de Chief. U werd regelmatig verkracht, en verdoofd. U verdacht de Chief ook van hekserij. Zo moest u tijdens de periode van uw regels bloed afstaan aan de Chief, en kreeg u verdovende drankjes. U ontsnapte regelmatig uit de compound, waarna u terugkeerde naar het huis van uw ouders, of vluchtte naar het huis van uw moeder, in het dorp Sumbe. U lichtte ook de militairen, die in het dorp aanwezig waren, in over de mishandelingen van de Chief. U werd echter steeds teruggebracht naar de Chief, of u keerde uiteindelijk steeds zelf terug. U werd in deze vier jaar dat u bij hem verbleef ook drie maal zwanger, maar de zwangerschappen eindigden telkens in een miskraam.

Kort voor uw vertrek uit Kameroen, ontmoette u een man in de compound van de Chief, genaamd J. (...). Hij was een wegenwerker die tijdens de droge periodes in het dorp Sinto werkte. Hij verbleef tijdens de werken in een huis van Chief, in de compound. U was verplicht om hem te helpen, en voor hem eten te bereiden. Hij vroeg u om welke redenen u zo verdrietig was, en hij dacht dat de Chief uw vader was. U besloot hem uw verhaal te vertellen, en vertelde dat de Chief uw echtgenoot was, waarmee u onder dwang gehuwd bent. U vertelde hem over de mishandelingen en verkrachtingen. J. (...) trok zich uw situatie aan en hij zei dat hij u wilde helpen, maar niets kon beloven. Op 30 september braken er gevechten uit in het dorp Sinto. Tijdens de chaos die tijdens de gevechten ontstond, kwam J. (...) naar u toe, en zei u dat jullie konden vertrekken. Met de auto reden jullie tot in de stad Douala. In de auto telefoneerde J. (...) naar verschillende personen. Dezelfde avond kwamen jullie aan bij de luchthaven. Hij stelde u voor aan een heer die Al. (...) heette, en zei dat u uw identiteitskaart moest afgeven, en dat u Al. (...) moest volgen. Dit deed u, en uiteindelijk kwam u met het vliegtuig naar België. Op de luchthaven in Zaventem gaf Al. (...) de identiteitskaart aan u terug. Daarop verdween hij. U zocht hem en wachtte op hem, maar lichtte uiteindelijk de politie in. U diende een verzoek tot internationale bescherming in bij uw aankomst op de luchthaven in Zaventem, op 1 oktober 2018. U werd daarop in het gesloten centrum Caricole geplaatst, in Steenokkerzeel.

B. Motivering

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde te zijn gevlucht uit uw land van herkomst, omdat u onder dwang bent gehuwd met de Chief van het dorp Sinto, alwaar u bent opgegroeid. U bent aan deze Chief kunnen ontsnappen, en u vreest door hem vermoord te worden bij terugkeer naar uw land van herkomst, namelijk Kameroen. U kunt de problemen die u in uw land van herkomst heeft ondervonden echter absoluut niet aannemelijk maken. Zo zijn er ernstige bedenkingen te plaatsen bij uw verklaringen over uw gedwongen huwelijk, de manier waarop u zich binnen het huwelijk gedroeg, en uw uiteindelijke ontsnapping uit dit huwelijk.

Vooreerst, dient opgemerkt dat de algehele logica van uw relaas ver zoek is. Dit zowel met betrekking tot uw verklaringen over de redenen en aankondiging van uw uithuwelijking, als uw huwelijksleven zelf.

Ten eerste, is het danig weinig aannemelijk dat uw huwelijk met Chief A. (...) uit het dorp niet door uw ouders werd aangekondigd, en dat zij [uw ouders] u nooit hebben verteld om welke redenen u met hem zou moeten huwen. Zo stelde u dat u een goede relatie had met zowel uw vader, als uw moeder (zie notities CGVS, p.11). U werd steeds met respect behandeld. Ook met uw zus had u een goede band (zie notities CGVS, p.12). Uw vader had slechts één echtgenote, namelijk uw moeder, die hij uit vrije keuze is gehuwd, en deze relatie tussen uw vader en moeder was eveneens goed, tot uw vader u

als echtgenote aan de Chief van het dorp gaf. Er dient ook opgemerkt dat uw broers niet gehuwd zijn, maar wel een familie gestart zijn. Uw zus studeert op dit moment in de stad Baffousam, in het Franstalige deel van Kameroen, omdat de scholen in het dorp [Sinto] sinds een jaar of twee gesloten zijn (zie notities CGVS, p.16). Er werd, alvorens uw uithuwelijking met de Chief, nooit over een huwelijk gesproken, met uw vader (zie notities CGVS, p.21). Uit uw verklaringen kan dus bezwaarlijk worden afgeleid dat u uit een traditionele Kameroense familie stamt, waarin een gearrangeerd huwelijk de norm is. Zo is geen van uw broers of zussen gehuwd, en is ook het huwelijk tussen uw ouders uit vrije keuze gesloten. Echter, naast het feit dat u zelf niet uit een familie afkomstig bent met een traditie van gearrangeerde huwelijken, was u überhaupt niet op de hoogte van de gewoontes in het dorp Sinto, of zelfs binnen uw eigen etnische groep. Zo kende u geen enkel meisje uit uw dorp dat gedwongen werd uitgethuwelijkt (zie notities CGVS, p.10). U stelde niet te weten of er meisjes uit uw dorp werden uitgethuwelijkt, en u zei dat de meeste meisjes uit uw dorp – de u kent – ergens anders naar school gaan, en niet in het dorp [Sinto] blijven, omdat ze bang zijn van hekserij. U zei dat deze meisjes niet terugkeren. Aangaande uw etnische groep, stelde u dat uw stam zeer groot is, dat u niet weet of een gedwongen huwelijk vaak voorkomt, en dat u ook niet heeft geprobeerd om dit te weten te komen. U was niet op de hoogte of anderen zich in dezelfde situatie als u bevinden. Naast het feit dat een gedwongen huwelijk niet in uw eigen familie voorkomt, bleek u dus ook geen weet te hebben van het bestaan van gedwongen huwelijken onder uw vrienden, onder andere dorpsbewoners, of zelfs onder andere leden van uw etnische groep Bayenge. Dat u uiteindelijk, als enige uit uw familie, onder dwang werd uitgethuwelijkt, als de zesde vrouw van een Chief in het dorp, is dan ook danig weinig logisch. Te meer, omdat u nooit werd verteld wat de reden was van uw gearrangeerde huwelijk met deze man (zie notities CGVS, p.15). Dit, terwijl u stelde een goede relatie te hebben met uw ouders (zie notities CGVS, p.11-12), vooral een zeer goede relatie te hebben met uw moeder, en ook goed met haar te kunnen praten (zie notities CGVS, p.23). Het enige wat u echter over de reden van uw huwelijk werd verteld door uw ouders, is dat uw vader een schuld aan de Chief moest inlossen, maar dat hij hiertoe niet in staat was (zie notities CGVS, p.14). Ter compensatie werd u als echtgenote aan de Chief gegeven. Dat geen van uw ouders – waarmee u een zeer goede band had – u ooit de echte reden van het huwelijk heeft willen vertellen, terwijl dit huwelijk een duidelijke uitzondering betreft in de traditie van uw familie, is dan ook danig weinig aannemelijk. U heeft het immers herhaaldelijk met uw ouders gehad over de redenen van dit huwelijk (zie notities CGVS, p.14). Echter, waren de antwoorden van uw ouders slechts vaag en weinig begrijpelijk. Het enige wat zij u wisten te vertellen, zelfs na een huwelijk van vier jaar (zie notities CGVS, p.15), is dat uw vader een – niet nader bepaalde – schuld moest inlossen, maar dat hij hier niet toe in staat was, zodat u de prijs moest betalen (zie notities CGVS, p.14). U weet niet om wat voor schuld het gaat, en of deze schuld financieel is (zie notities CGVS, p.14). Wanneer u vroeg naar wat er zich heeft afgespeeld tussen uw vader en de Chief, werd u gezegd dat u het niet zou begrijpen, maar dat hij [uw vader] het nooit zou kunnen betalen. Nogmaals gevraagd of u dan geen weet heeft van wat er tussen uw vader en de Chief is gebeurd, herhaalde u dat u het niet weet, dat u uw vader aanraadde om voor de Chief te werken [om de schuld in te lossen], en stelde u opnieuw dat ze [uw ouders] niet wilden vertellen wat er echt is gebeurd (zie notities CGVS, p.15). Gevraagd of uw moeder wist wat er werkelijk was gebeurd, zei u –verbazend genoeg – dit niet te weten, en voegde u eraan toe dat ze u nooit heeft verteld [wat er is gebeurd]. Er dient opgemerkt dat het feit dat u geen enkele kennis heeft over de redenen van uw verplichtte huwelijk met de Chief van het dorp, op zijn minst verbazend te noemen is. Dat u na een vierjarig huwelijk door niemand zou zijn verteld wat de werkelijke aanleiding was tot uw gedwongen huwelijk, noch door uw ouders noch door de Chief zelf, is dan ook danig weinig aannemelijk. Zeker gezien u een dergelijk goede band had met uw ouders. Zo vluchtte u na het huwelijk zeer vaak terug naar uw ouderlijk huis (zie notities CGVS, p.15). Uw vader heeft zich ook meerdere malen bij u geëxcuseerd voor huwelijk, en heeft geprobeerd om de Chief op zijn misdragingen aan te spreken (zie notities CGVS, p.15-16). Met uw moeder sprak u over uw toekomstplannen, en u had haar reeds verteld dat u wilde ontsnappen wanneer u de kans zou krijgen (zie notities CGVS, p.23). Zij wilde u daarin steunen. Gegeven deze goede relaties, is het des te onbegrijpelijk dat u op geen enkele manier zou zijn verteld om welke redenen u zou worden uitgethuwelijkt aan een oude Chief die reeds vijf vrouwen had. Nog minder begrijpelijk, is het feit dat uw vader u niet eens op voorhand over het huwelijk heeft ingelicht, en u hier absoluut niet op voorbereidde (zie notities CGVS, p.20). Sterker nog, uw vader liet u gewoon achter bij de Chief, en loog over het feit dat hij u zou komen halen (zie notities, CGVS, p.14). Het was de Chief zelf die u over het huwelijk heeft ingelicht. Gevraagd om welke redenen uw vader u zelf niet over het huwelijk zou vertellen, kon u enkel stellen dat u het niet weet, dat u met hem op een dag een vriend moest bezoeken, en dat u niet wist wat er gebeurde (zie notities CGVS, p.20). De Chief zelf lichtte u in dat u nu zijn echtgenote was, en wanneer u de volgende dag terug naar uw ouderlijk huis vluchtte, heeft uw vader dit beaamd. Nogmaals dient opgemerkt dat uw verhaal wars is van enige logica. Er kan namelijk niet worden ingezien om welke redenen u niet op voorhand over het huwelijk werd ingelicht, u niet aan de Chief zou worden voorgesteld

of op het huwelijk zou worden voorbereid, maar slechts op een wrede manier hiervan te kennen werd gegeven, namelijk doordat uw vader u achterliet bij de Chief. Dit staat immers in schril contrast met uw verklaringen over de gebruiken in uw familie, en de goede relaties tussen uw familieleden. Daarenboven kan geenszins ingezien worden waarom uw ouders op deze wijze zouden handelen, indien ze werkelijk wilden dat u zich bij dit huwelijk zou neerleggen.

Ten tweede, is het danig vreemd dat er nooit een huwelijksceremonie heeft plaatsgevonden tussen u en de Chief. U zei immers dat het huwelijk nooit gevierd geweest is (zie notities CGVS, p.16). U voegde eraan toe dat hij dreigde u te vermoorden moest u iets ondernemen, en dat hij zei dat u zijn eigendom was. Sterker nog, u stelde dat u niets werd verteld, en niet te weten dat u [met de Chief] was gehuwd (zie notities CGVS, p.14). Er kan echter niet worden ingezien om welke redenen de Chief geen ceremonie zou eisen, of niet officieel met u zou huwen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u enkel werd gezegd dat u gehuwd bent, en dat er geenszins een contract werd gesloten, of een huwelijksviering heeft plaatsgevonden. Een dergelijk weinig bindend karakter van het huwelijk, zou u enkel meer in staat stellen om het huwelijk in twijfel te trekken, of er proberen aan te ontkomen.

Ten derde, bleek u enige kennis te hebben over Chief A. (...), maar deze kennis bleek zich echter te beperken tot algemeenheden. Wanneer meer details worden gevraagd over uw leven in de compound, alwaar u vier jaar heeft doorgebracht, en uw relaties met de andere echtgenotes van de Chief, bleken uw antwoorden slechts vaag en kort. Zo kan u vertellen over het feit dat de Chief een machtig persoon was in het dorp, die veel landbouwgronden en vee had, en ook goede contacten met alle personen in het dorp (zie notities CGVS, p.13), maar uw kennis over zijn persoonlijke leven blijkt slechts beperkt. U stelde dat u de zesde echtgenote van de Chief was (zie notities CGVS, p.13), maar u bleek slechts twee van de andere vrouwen bij naam te kennen. Vreemd genoeg, bleek u niet te weten of de drie andere vrouwen in de compound van de Chief verbleven of niet. Het feit dat u dit niet zou weten, is echter danig opmerkelijk. Zeker gezien uw verklaringen over het karakter van de Chief. U stelde hem immers voor als een meedogenloos persoon, die u als zijn eigendom beschouwde (zie notities CGVS, p.15 en p.16). U stelde dat hij een opvliegend persoon was, die u zwaar strafte wanneer u pogingen had ondernomen om te vluchten (zie notities CGVS, p.13). U vertelde dat u met de andere twee echtgenotes, genaamd L. (...) en C. (...), geen contact mocht hebben van de Chief (zie notities CGVS, p.20), en dat hij het niet toestond dat jullie samen zouden zitten (zie notities CGVS, p.21). Gezien de door u aangegeven strengheid en barbaarsheid van de Chief, kan dan ook niet begrepen worden om welke redenen drie van zijn echtgenotes niet in de compound verbleven, en klaarblijkelijk een vrijheid hadden om te komen en te gaan, zonder dat u zich daar vragen bij stelde (zie notities CGVS, p.20). Naast het feit dat het op zich reeds vreemd is dat de Chief zijn andere echtgenotes zo veel vrijheid gaf, dient eveneens opgemerkt dat uw verklaringen over uw relaties met de twee andere vrouwen van de Chief – die wel in de compound verbleven – slechts verwarrend kunnen worden genoemd. Zo stelde u dat u niet werd toegestaan om dichterbij de andere echtgenotes te komen (zie notities CGVS, p.20), en dat zij u enkel goedemorgen wensten (zie notities CGVS, p.21), om niet veel later tijdens het persoonlijk onderhoud te stellen dat zij u wél hadden aangesproken en u aanraadden om geduldig te zijn, omdat u de situatie uiteindelijk gewoon zou worden (zie notities CGVS, p.21). Gevraagd in welke situatie u dan wel kon spreken, zei u – uiterst vaag – dat u misschien in de keuken kon praten, en dat de Chief had bevolen om niet lang samen te zitten. U voegde eraan toe dat u hen enkel zag wanneer zij u passeerden, en dat zij u dan aanspraken en u troostten. Aldus, had u wel degelijk contact met deze vrouwen, maar bleek u geenszins op een heldere manier over deze contacten te kunnen vertellen. Ten slotte, is het danig opvallend, dat u ook geen enkele poging deed om meer te weten te komen over de andere echtgenotes, de kinderen van de Chief, of de regels in de compound. Gevraagd om welke redenen u niet aan de andere echtgenotes werd voorgesteld, zei u dat er drie echtgenotes komen en gaan, maar dat u nooit heeft gevraagd wat er is gebeurd, en dat u op uzelf bleef (zie notities CGVS, p.20). U wist niet om welke redenen u niet met de andere echtgenotes mocht praten (zie notities CGVS, p.21). U wist zelfs niet hoeveel kinderen de Chief had, en hoe ze heetten (zie notities CGVS, p.13). U kende er slechts drie bij naam (zie notities CGVS, p.14). U vertelde eveneens dat u tijdens uw regels bloed moest afstaan aan de Chief, maar u wist niet om welke redenen dit was (zie notities CGVS, p.18). Er kan aldus worden geconcludeerd dat u absoluut zeer weinig kan vertellen over uw huwelijksleven in de compound, dat u danig weinig moeite heeft gedaan om meer te weten te komen over de handelingen van de Chief, die ook op u een effect hadden, en dat u bovendien slechts zeer weinig moeite heeft gedaan om concrete situaties helder uiteen te zetten tijdens het persoonlijk onderhoud.

Ten derde, blijkt u nooit eerder een fatsoenlijke poging te hebben gedaan om aan het huwelijk te ontsnappen, en bleken uw verklaringen over de pogingen die u wél ondernam slechts verwarrend en weinig ernstig. Zo zei u soms naar uw moeders dorp, genaamd Sumbe, te vluchten, maar dat u telkens werd gedwongen om terug te keren [naar de Chief], omdat die man u anders zou vermoorden (zie notities CGVS, p.9). Soms kwamen zijn bewakers u ook halen uit uw [ouderlijk huis], of bracht uw vader u zelf weer terug. U ging zeer veel naar uw ouders terug, en in bepaalde periodes ontsnapte u

zelfs elke dag om terug te keren naar uw ouderlijk huis (zie notities CGVS, p.15). U werd echter telkens gedwongen om naar de Chief terug te keren. Ook wanneer u naar de militairen in het dorp vluchtte, lichtten zij uw echtgenoot in, en werd u gedwongen om terug te keren. Verbazend genoeg zei u niet veel later tijdens het persoonlijk onderhoud dat u altijd terugkeerde [naar de Chief], maar stelde u niet te weten om welke redenen u dit deed (zie notities CGVS, p.18). U zei te vermoeden dat het te maken had met het feit dat u tijdens de periode van uw regels telkens bloed moest afstaan. Gevraagd of u dan vrijwillig naar hem terugging, wanneer u een poging tot ontsnapping had ondernomen, herhaalde u – weinig ernstig – dat u niet weet of hij uw bloed voor hekserij gebruikte, omdat u telkens terug kwam wanneer u probeerde te ontsnappen, zelfs al wist niemand waarheen u was gegaan (zie notities CGVS, p.19). Nogmaals gevraagd of u dan vrijwillig terugkeerde naar uw echtgenoot, de Chief, zei u – weinig verhelderend – dat u niet wilde terugkeren naar iemand waarvan u bent ontsnapt, maar dat hij altijd iemand zond die u terugbracht. U vroeg zich af of hij u misschien manipuleerde. Een derde keer gevraagd of u dan ook alleen terugging naar hem, antwoordde u bevestigend en zei u dat u soms terugging naar hem omdat u zich afvroeg wat u eigenlijk aan het doen was. U stelde dat u soms zelfs terugkeerde naar zijn huis nog voor hij [de Chief] wist dat u het verlaten had. U stelde niet te weten om welke redenen u dit deed, en u verwees opnieuw naar hekserij. U zei dat u dacht aan het bloed, en u verdacht de Chief ervan u te manipuleren met hekserij. Nog later tijdens het persoonlijk onderhoud, werd u opnieuw bevraagd over uw vluchtpogingen. U zei dat het familiehuus in het dorp Sumbe, waarheen u soms vluchtte, leegstaand was (zie notities CGVS, p.21). Er werd u daarop gevraagd om welke redenen u dan naar de Chief terugkeerde, omdat u immers alleen was in het huis. Opnieuw had u het over zwarte magie en stelde u niet te weten of de man [de Chief] zwarte magie gebruikte, en u voegde eraan toe dat u soms zelf terugging. Een laatste keer gevraagd wat u dan denkt als u terugkeert, stelde u dat u dacht om gewoon terug te gaan, omdat u niet weet wat u anders moet doen, en uw familie in gevaar zou brengen (zie notities CGVS, p.22). Ten eerste, dient opgemerkt, dat hekserij en zwarte magie volledig tot de sfeer van het bijgeloof behoort, en zich verder in geen enkel objectief element in de fysieke realiteit grondt. Dat u stelde telkens terug te keren naar de Chief vanwege manipulatie door zwarte magie, kan dan ook als weinig aannemelijk worden beschouwd. Ten tweede, is het ten zeerste verbazend dat u dergelijk weinig ernstige antwoorden geeft op de vragen omtrent uw vluchtpogingen. U bleek deze immers herhaaldelijk met uw moeder te bespreken, omdat u zei een zeer goede relatie met haar te hebben (zie notities CGVS, p.23). Uw antwoorden zijn dan ook tergend weinig coherent. Zo zei u aan de ene kant – zoals hierboven reeds werd vastgesteld - steeds naar de Chief terug te keren, om aan de andere kant te verklaren dat u zou weglopen van zodra u de kans kreeg (zie notities CGVS, p.23). U zou weglopen van deze plek [uit het dorp], en het zou u niet kunnen schelen wat er daarna zou gebeuren. U wilde een leven vinden voor uzelf. Uw moeder stond steeds achter u, maar ze stelde dat ze zelf niets kon doen voor u. U had geen plan, maar u zou weglopen indien u de kans had. Er dient echter opgemerkt dat u heeft aangegeven reeds verschillende malen te zijn weggelopen van uw echtgenoot, zo ook wanneer u alleen was, en niemand wist dat u was vertrokken. U keerde echter niet alleen terug onder dwang, maar ook uit eigen wil, hetgeen in contrast staat met uw verklaringen gewoon te willen weglopen wanneer u de kans had. Dat u telkens dergelijk weinig fatsoenlijke pogingen ondernam om plannen te maken voor een definitief vertrek, in overleg met uw moeder, maar slechts weinig degelijke ontsnappingspogingen ondernam, waarna u zelf gewoon terugkeerde - hetgeen u toeschrijft aan hekserij - is dan ook zeer weinig aannemelijk, en doet afbreuk aan uw algehele asielrelaas.

Verder, bleek u na vier jaar, plots wel de kans te krijgen om voorgoed uw dorp te verlaten, maar u bleek zich op geen enkele manier te hebben geïnformeerd of geïnteresseerd in uw reis, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel verder ondermijnt. Eveneens, zijn de verklaringen die u aflegt over dit vertrek danig weinig ernstig, dat opnieuw afbreuk wordt gedaan aan uw asielmotieven.

Zo stelde u te zijn meegenomen door een heer die J. (...) heette, die u had leren kennen in de compound van uw echtgenoot, de Chief (zie notities CGVS, p.6). U heeft aan hem uw problemen verteld, en hij bood aan om u te helpen (zie notities CGVS, p.7). Op 30 september 2018 nam J. (...) u mee uit het dorp, en hij heeft u diezelfde dag naar de luchthaven van Douala gebracht, en u meegegeven aan een smokkelaar (zie notities CGVS, p.4-6). Het dient echter opgemerkt, dat uw onwetendheid over uw reis, en degene die deze voor u heeft gepland, gewoonweg verbijsterend is. Zo bleek u absoluut niets te weten over de documenten waarmee u naar België bent gereisd. Gevraagd of u ooit in het bezit was van een Kameroens paspoort, zei u het niet te weten (zie notities CGVS, p.4). Gevraagd of u ooit gebruik heeft gemaakt van valse documenten, zei u opnieuw het niet te weten. Gevraagd hoe u naar België bent gekomen, antwoordde u enkel door iemand te zijn geholpen. Gevraagd of u dan geen identiteitsdocumenten heeft moeten gebruiken om het vliegtuig [naar België] te kunnen nemen, zei u opnieuw dat u werd geholpen, dat u niets weet, maar dat hij [de persoon die u hielp] dingen heeft getoond, en een paspoort in zijn bezit had. Gevraagd of hij dan ook een paspoort had voor u, stelde u alweer niet te weten of hij voor u iets had, maar zei u dat hij documenten en

papieren bij zich had. U stelde dat u hem enkel moest volgen, maar dat u niet weet welke documenten hij had, omdat hij u ze nooit gaf. U zei dat u gewoon wilde weggaan, en dat u de kans niet kreeg om deze documenten te zien. U bleek zich zelfs niet eens enige paspoortcontrole te herinneren op de luchthaven (zie notities CGVS, p.5). U zei enkel dat u wist dat ze hem stopten, maar dat u niets heeft gevraagd over uw bestemming, omdat u nog nooit had gereisd. U zei dat u uw nationale identiteitskaart aan hem had gegeven, en voegde er – weinig ernstig – aan toe dat u niet weet met wat men reist. U wist dan ook niet welke gegevens zich in uw valse reisdocumenten bevonden. Over de persoon die u hielp op uw reis naar België, kon u enkel vertellen dat u hem eigenlijk niet kent, en dat u hem slechts op de luchthaven ontmoette. Hij bleek te zijn geregeld door de persoon die u uit uw dorp had meegenomen. U heeft hem [de persoon die met u meeging] nooit enige informatie moeten verschaffen, en u heeft nooit iets moeten tekenen of afgeven. U heeft ook geen weet van het afgeven van vingerafdrukken of foto's voor het – valse – paspoort. Het dient opgemerkt dat het geenszins aannemelijk is dat u zo weinig interesse toont in een voor u geregelde reis, en daarenboven is het tergend weinig geloofwaardig dat al uw reisdocumenten werden geregeld zonder dat u zelf enigszins betrokken was, of ook maar wist wanneer en waarheen u zou vertrekken. Danig verwonderlijk zijn dan ook uw verklaringen, dat u uw reis per vliegtuig ondernam, op dezelfde dag van uw vertrek uit uw dorp Sinto. U stelde dat het vertrek uit uw dorp toevallig was, omdat er op 30 september 2018 gevechten in uw dorp waren uitgebroken (zie notities CGVS, p.7). Tijdens deze gevechten kwam J. (...), de persoon die u wilde helpen en die u in de compound had ontmoet, naar u toe, en hij zei dat het een goed moment was om te vertrekken, gezien de chaos in het dorp. Ten eerste, is het danig verbazend dat u deze persoon J. (...), gewoon heeft gevolgd, zonder dat u zich enige vraag heeft gesteld bij zijn plannen voor u. Ten tweede, kan het absoluut niet als geloofwaardig worden beschouwd dat deze persoon, J. (...), en zijn vriend die u naar België hielp, al uw reisdocumenten op één dag zouden hebben geregeld, om u zo uit Kameroen te helpen vertrekken. U stelde immers zelf dat het vertrek toevallig gebeurde, vanwege de chaos die er heerste in het dorp (zie notities CGVS, p.7). Dat u op één en dezelfde dag kon vertrekken uit uw dorp, naar de stad Douala kon vluchten, naar de luchthaven kon gaan, én reeds naar België kon vertrekken, is dan ook geenszins geloofwaardig. Daarenboven kon u ook geen enkele informatie verschaffen over uw vertrek, laat staan dat u een poging heeft gedaan om deze weinig geloofwaardige verklaringen te verhelderen. U werd dan ook geconfronteerd met het feit dat het weinig geloofwaardig is dat u niets kan vertellen over uw reisweg en uw reisdocumenten, en er werd u gevraagd om welke redenen u dit niet wenste te weten op het moment van uw vertrek, maar uw antwoorden waren enkel nog minder begrijpelijk en nog minder ernstig (zie notities CGVS, p.23). U stelde dat u niet weet waar u naartoe ging, en dat J. (...) enkel had gezegd dat hij u zou helpen. U vertelde dat hij telefoons pleegde in de auto, en dat hij naar de luchthaven reed. U voegde eraan toe dat u nooit heeft gereisd en dat u niet wist wat u moest doen, en zei ook – weinig serieus – dat u niet wist of er een paspoort nodig was, en dat u niet weet wat een paspoort is. Daarop werd u geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen weinig ernstig te noemen zijn, en zodoende werd gesteld dat u toch zou moeten weten wat een paspoort is. U antwoordde enkel dat u het misschien eens op de televisie heeft gezien, maar dat u nooit uw dorp had verlaten. U voegde eraan toe dat u pas hier [in België] laptops en smart phones heeft gezien, en dat uw dorp niet ontwikkeld was, omdat u in een afgelegen gebied leefde (zie notities CGVS, p.24). U stelde het [een paspoort] ook niet te hebben gezien in uw huis, en dat u er niets over wist als u het land verliet. Er kan enkel worden opgemerkt dat deze antwoorden absoluut niet overtuigen. Dat u zich zo weinig zou interesseren in uw vertrek, hetgeen u reeds vier jaar lang verlangde, en daarbij nooit zou hebben gedacht aan het verkrijgen van een paspoort, en zelfs niet zou weten wat een paspoort eigenlijk is, is geenszins geloofwaardig. Bovendien, wat betreft de persoon die u - volgens uw verklaringen - heeft geholpen om uw land te verlaten, namelijk J. (...), kan enkel worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de ontmoeting met deze persoon, geenszins aannemelijk kunnen worden geacht. Zo zou u hem hebben leren kennen in de compound van uw echtgenoot, waar u verbleef (zie notities CGVS, p.7). J. (...) was iemand die aan de wegen werkte in uw dorp, en hij kreeg onderdak in een huis in de compound (zie notities CGVS, p.8). U bracht hem voedsel, en hij sprak u aan omdat u verdrietig was (zie notities CGVS, p.7). Daarop vertelde u hem uw problemen, en hij bood aan u te helpen. Gevraagd wanneer u hem had ontmoet in de compound, zei u het niet te weten, en vertelde u dat zij [de wegenwerkers] komen en gaan met de seizoenen. U herhaalde dat u niet weet wanneer hij er was. Gevraagd hoe lang voor uw vertrek u hem ontmoette, zei u – herhalend - het niet te weten. Het dient opgemerkt dat u zich niet eens voor de geest kan halen wanneer u deze persoon, die ervoor gezorgd heeft dat u uiteindelijk het gedwongen huwelijk met de Chief kon ontvluchten, heeft ontmoet of heeft aangesproken, hetgeen op zich reeds als zeer merkwaardig kan worden beschouwd. Echter, u bleek eveneens niet te kunnen aangeven om welke redenen u deze persoon in vertrouwen had genomen. Gevraagd om welke redenen u uw problemen aan hem verteld heeft, en om welke redenen u hem in vertrouwen nam, kon u enkel stellen dat u nood had om uw problemen aan iemand te vertellen, en dat u nood had aan hulp. U herhaalde het niet te weten om welke redenen u uw verhaal aan hem vertelde, en

u verklaarde opnieuw dat u gewoon uw verhaal heeft verteld (zie notities CGVS, p.8). Nogmaals gevraagd om welke redenen u hem vertrouwde, en gevraagd of u niet bang was dat hij het zou doorvertellen aan de Chief, antwoordde u dat hij niet voor de Chief werkte, maar dat hij enkel in zijn huis verbleef. U stelde dat het u niet kon schelen of hij voor hem werkte of niet, maar dat u enkel uw problemen wilde vertellen op dat moment. U zei niemand te vertrouwen op dat moment, en dat u soms uw eigen leven wilde nemen door de situatie waarin u zich bevond. U heeft het dus gewoon verteld. Er werd echter gesteld dat uw echtgenoot onderdak bood aan deze heer, en er werd u opnieuw gevraagd of u niet bang was dat hij iets aan uw echtgenoot zou vertellen. Maar u herhaalde enkel dat het u niet kon schelen, en dat u niet wist of hij u kon helpen. U heeft de situatie verteld, en het kon u niet schelen dat hij het aan uw echtgenoot zou vertellen, omdat hetgeen u hem had verteld de waarheid was. Dat u zo weinig zou nadenken voor u een onbekende man, die door uw echtgenoot wordt onderhouden, in vertrouwen neemt en zijn hulp vraagt, is dan ook danig weinig aannemelijk.

Ten slotte, blijkt u uiterst weinig interesse te hebben in uw ouders, en wat er met hen gebeurde nadat uw dorp is aangevallen en nadat u zelf bent gevlucht, op 30 september 2018. Gevraagd waar uw moeder op dit moment verblijft, zei u het niet te weten (zie notities CGVS, p.10). U zei dat ze normaal allemaal in het dorp zijn, maar dat u niet weet waar ze verblijven door de aanval. U zei niet eens te weten of ze nog in leven zijn, en niets over de situatie te weten. Gevraagd waar uw vader zich op dit moment bevindt, zei u opnieuw het niet te weten. Sterker nog, u bleek zelfs niet eens te hebben geprobeerd om met hen in contact te komen (zie notities CGVS, p.11). Gevraagd om welke redenen u dit niet probeerde, antwoordde u enkel – verbazend genoeg - dat u het niet volgt en dat u hun nummers niet kent . Gevraagd of er dan geen andere manier is om met uw ouders in contact te komen, zei u opeens dat u een e-mail had ontvangen, maar u herhaalde dat u niets weet. Gevraagd wat u bedoelt wanneer u zegt dat u een e-mail ontvangen heeft, antwoordde u vaagweg dat één van uw vrienden op uw school een e-mail had ontvangen, maar – vreemd genoeg – bleek u zich daarover niets meer te herinneren. Uw verklaringen zijn echter des te bevreemdend. Zoals hierboven reeds vastgesteld, had u immers een zeer goede relatie met uw vader en moeder. Dat u geen enkele moeite zou doen om met hen in contact te komen sinds u in België bent, om te weten wat er met hen is gebeurd, is dan ook uiterst verwonderlijk. Te meer, omdat u evenzeer stelde bang te zijn dat uw ouders iets zou overkomen vanwege uw vlucht uit Kameroen, en dat de Chief hen misschien zou folteren (zie notities CGVS, p.23). U verklaarde eveneens te vermoeden dat uw ouders naar u op zoek zijn op dit moment, en u herhaalde dat u niet weet waar ze zijn (zie notities CGVS, p.16). Aldus, werd u opnieuw gevraagd of u dan niet met iemand in Kameroen contacten onderhoudt, maar u antwoordde opnieuw ontkennend (zie notities CGVS, p.17). U bleek zelfs niet eens te hebben geprobeerd om in contact te komen met personen uit Kameroen. U zei dat u wil dat niemand weet waar u bent op dit moment, dus dat u geen contact heeft opgenomen. Gevraagd of u niet wilde weten hoe de Chief gereageerd had op uw vertrek, zei u dat u het niet wilde weten, en dat u zelfs niet eens weet of er nog mensen in het dorp zijn, omdat ze misschien weggingen door de gevechten. Uiteindelijk gevraagd of u dan niet via internet de gebeurtenissen in uw dorp kan volgen, antwoordde u enkel ontwijkend dat u informatie verneemt van een Kameroener in het centrum [Caricole] over de presidentsverkiezingen. U voegde er vaagweg aan toe dat iedereen naar de Franse zijde was gevlucht, en dat er veel gevechten waren. Nogmaals gevraagd of u dan geen specifieke informatie wilde verkrijgen over uw eigen dorp, Sinto, zei u – weinig ernstig – dat u wel wist dat uw dorp erbij zou moeten zijn, als hij [de Kameroener in het centrum] u deze dingen vertelde, omdat hij vertelde over de steden Mamfe en Bamenda. U zei dat sommigen dood zijn, en sommigen gevlucht zijn naar de Franse zijde. Het dient dan ook opgemerkt dat het absoluut niet aannemelijk is dat u op geen enkele manier de situatie in uw dorp Sinto heeft opgevolgd, of op geen enkele manier heeft geprobeerd om met uw ouders in contact te komen. U uitte immers een grote bezorgdheid over hen, en u had met hen een goede band. Bovendien, bleek u ook niet te weten of uw echtgenoot, de Chief, zich nog steeds in uw dorp Sinto bevindt. Dat u zich absoluut niet zou informeren over het eventuele vertrek van uw echtgenoot, die de reden vormde van uw vertrek uit Kameroen, is allerminst aannemelijk.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie COI Focus Cameroun. La crise Anglophone. dd. 23 april 2018) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde “Engelstalige crisis”. De protestbeweging van de Engelstalige bevolking van Kameroen transformeert zich in de loop van een aantal maanden in een gewapende opstand met acties van een aantal radicale afscheidingsbewegingen. De situatie verergert in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken, en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd. Tot september 2017 manifesteert de crisis zich in “ghost towns” operaties en de boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 neemt het aantal secessionistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de “ghost towns” operaties en de boycot van het onderwijs, toe. Op 1 oktober 2017 betogen tienduizenden Engelstaligen op verschillende plaatsen in de regio’s South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen. Deze vreedzame betogingen worden echter met geweld onderdrukt door de ordetroepen, waarbij er doden en gewonden vallen onder de betogers. Vanaf november 2017 komen er bovendien meer en meer gewelddadige acties van radicale afscheidingsbewegingen, in hoofdzaak gericht tegen officiële doelwitten, zoals de verdedigingsstroepen. De overheid reageert hierop met geweld, door het ontplooiën van militaire troepen. De veiligheidssituatie in de Engelstalige regio’s wordt tussen november 2017 en maart 2018 gekenmerkt door gerichte aanslagen op hoofdzakelijk gendarmes en militairen die de dood van meer dan dertig gendarmes en soldaten veroorzaken. Een aantal radicale groeperingen maken zich ook schuldig aan ontvoeringen en het in brand steken van instellingen die zich niet aan de boycot houden. Vanaf december 2017 vinden er voorts confrontaties plaats tussen het leger en de secessionistische militanten. Deze militaire operaties die de secessionistische groeperingen viseren en waarbij er sprake zou zijn van burgerslachtoffers, vinden voornamelijk plaats in het departement Manyu, langs de grens met Nigeria, en in Kwa-Kwa in het departement Ndian, beiden in de regio South-West. Algemeen kan er gesteld worden dat de veiligheidsincidenten zich beperken tot de Engelstalige regio’s van Kameroen, namelijk South West en North West, en dan nog vooral tot het departement Manyu in de regio South West, langs de grens met Nigeria. Naast de mislukte bomaanslag in Douala in september 2017 werden er sinds het begin van de crisis geen andere incidenten waarbij Engelstaligen zijn betrokken opgemerkt buiten de regio’s South West en North West. Bij het sinds oktober 2017 gepleegde geweld vallen er dus soms burgerslachtoffers, maar het aantal burgerslachtoffers wordt niet opgesteld, noch gecommuniceerd, dit zou een bewuste strategie van de Kameroense overheid zijn. Verschillende bronnen halen het gebrek aan toegang tot informatie over het aantal burgerslachtoffers in dit conflict van lage intensiteit aan. Het geweld veroorzaakt bovendien een zorgwekkende humanitaire situatie. Duizenden inwoners vluchten naar buurland Nigeria en tienduizend vluchten naar andere departementen die minder blootgesteld worden aan het geweld of naar de Franstalige regio’s. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in de streek van de stad Mamfe actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Engelstalig Kameroen aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen dan wel te verklaren. Zij beroept zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat het weinig aannemelijk is dat haar huwelijk met Chief A. niet door haar ouders werd aangekondigd en dat zij haar nooit hebben verteld om welke redenen verzoekende partij met hem zou moeten huwen, merkt verzoekende partij vooreerst op dat rekening gehouden moet worden met haar laaggeschooldheid. Immers heeft dit een negatieve impact op haar capaciteit om coherente redeneringen op te bouwen. Bovendien dient bij de beoordeling of een handeling al dan niet logisch is rekening gehouden te worden met de cultuur van de betrokkene. Waar in de bestreden beslissing opgemerkt wordt dat een gedwongen huwelijk noch in haar familie noch in haar dorp de norm is, stelt verzoekende partij dat zij duidelijk heeft verklaard dat haar gedwongen huwelijk te maken had met de schuld die haar vader had ten aanzien van de Chief. Omdat haar vader niet in staat was de schuld af te lossen, stelde de Chief voor dat hij zijn dochter in ruil zou geven. Wat betreft het gegeven dat haar ouders haar niet inlichtten over het huwelijk, voert verzoekende partij aan dat haar vader om financiële redenen een moeilijk te verantwoorden beslissing moest nemen. Haar vader voelde zich schuldig en durfde dit alles dan ook niet aan zijn dochter te vertellen. De schaamte van haar vader kan ook verklaard worden door het feit dat een gedwongen huwelijk niet de norm is in het dorp.

2.2.3.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, daar waar verzoekende partij erop wijst dat zij laaggeschoold is, de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing betrekking hebben op feiten die verzoekende partij persoonlijk zou hebben meegemaakt. De Raad ziet niet in hoe de laaggeschooldheid van verzoekende partij de verschillende onaannemelijkheden in haar asielaanvraag en de geheel onlogische gang van zaken kan verklaren. Evenmin toont verzoekende partij *in concreto* aan hoe de verschillende onaannemelijkheden in haar relaas verklaard kunnen worden door de plaatselijke cultuur. Daar waar verzoekende partij in verband met het feit dat zij, ondanks dat dit niet de norm was in haar omgeving, toch werd uitgehuwelijkt herhaalt dat dit te verklaren valt door de schuld die haar vader had ten aanzien van de Chief, stelt de Raad vast dat verzoekende partij voorbijgaat aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij echter geen enkele verdere informatie heeft over deze schuld. Meer bepaald worden dienaangaande volgende vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing: *“U weet niet om wat voor schuld het gaat, en of deze schuld financieel is (zie notities CGVS, p.14). Wanneer u vroeg naar wat er zich heeft afgespeeld tussen uw vader en de Chief, werd u gezegd dat u het niet zou begrijpen, maar dat hij [uw vader] het nooit zou kunnen betalen. Nogmaals gevraagd of u dan geen weet heeft van wat er tussen uw vader en de Chief is gebeurd, herhaalde u dat u het niet weet, dat u uw vader aanraade om voor de Chief te werken [om de schuld in te lossen], en stelde u opnieuw dat ze [uw ouders] niet wilden vertellen wat er echt is gebeurd (zie notities CGVS, p.15). Gevraagd of uw moeder wist wat er werkelijk was gebeurd, zei u –verbazend genoeg – dit niet te weten, en voegde u eraan toe dat ze u nooit heeft verteld [wat er is gebeurd]. Er dient opgemerkt dat het feit dat u geen enkele kennis heeft over de redenen van uw verplichtte huwelijk met de Chief van het dorp, op zijn minst verbazend te noemen is.”* De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij na een vierjarig huwelijk door niemand zou zijn verteld wat de werkelijke aanleiding was tot haar gedwongen huwelijk, noch door haar ouders, noch door de Chief zelf, temeer gezien de goede band van verzoekende partij met haar ouders.

Ten slotte meent de Raad dat verzoekende partij het gegeven dat zij niet werd ingelicht over het huwelijk door haar ouders niet kan verklaren met de uitleg dat haar vader zich schuldig zou voelen. Immers houdt het geen steek dat haar vader, die, zo stelt verzoekende partij zelf, zich schuldig zou hebben gevoeld over zijn beslissing om verzoekende partij uit te huwelijken, en met wie verzoekende

partij een goede band had, verzoekende partij op zulk een wrede manier te kennen zou geven dat zij zou worden uitgehuwelijkt aan de Chieft, namelijk door haar zonder meer achter te laten bij de Chieft. Indien haar ouders werkelijk wilden dat verzoekende partij zich bij dit huwelijk zou neerleggen, kan niet ingezien worden waarom zij op deze wijze zouden handelen en haar niet aan de Chieft zouden hebben voorgesteld of haar hebben voorbereid op het huwelijk.

2.2.4.1. Waar verwerende partij het vreemd acht dat er nooit een huwelijksceremonie heeft plaatsgevonden tussen verzoekende partij en de Chieft, meent verzoekende partij dat verwerende partij nalaat aan te tonen waarom door een Chieft in die omstandigheden een huwelijksfeest georganiseerd zou worden. Gelet op de wijze waarop de Chieft verzoekende partij behandelde, is het bovendien niet uitgesloten dat hij geen intentie had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij in dit verband terecht motiveert dat niet kan worden ingezien om welke redenen de Chieft geen ceremonie zou eisen, of niet officieel met haar zou huwen. Immers stelt een dergelijk weinig tot niet bindend karakter van het huwelijk – er werd verzoekende partij louter gezegd dat zij gehuwd is en er werd geen contract gesloten, evenmin vond er een huwelijksviering plaats – verzoekende partij net meer in staat om het huwelijk in twijfel te trekken of er proberen aan te ontkomen. Dat in de door verzoekende partij geschetste omstandigheden de Chieft geen ceremonie zou eisen, of niet officieel met haar zou huwen is dan ook bevreemdend.

2.2.5.1. Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat, wanneer meer details aan verzoekende partij worden gevraagd over haar leven in de *compound*, alwaar zij vier jaar heeft doorgebracht, en haar relaties met de andere echtgenotes van de Chieft, haar antwoorden slechts vaag en kort bleken te zijn, geeft verzoekende partij toe dat zij inderdaad geen antwoord heeft kunnen formuleren op alle vragen in verband met het leven in de *compound*. Echter heeft zij de redenen opgenoemd waarom zij bepaalde vragen niet kon beantwoorden. Bovendien dient tevens te worden vastgesteld dat zij “*veel andere belangrijke elementen*” heeft gegeven waaruit de geloofwaardigheid van haar asielrelaas kan worden afgeleid.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaande opmerkingen op geen enkele manier de vaststellingen in de bestreden beslissing die geleid hebben tot de conclusie dat zij slechts vage verklaringen kon afleggen over haar leven in de *compound*, alwaar zij vier jaar heeft doorgebracht, *in concreto* weerlegt dan wel verklaart. Waar zij stelt dat zij “*veel andere belangrijke elementen*” heeft gegeven waaruit de geloofwaardigheid van haar asielrelaas kan worden afgeleid, bemerkt de Raad dat, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij deze “*belangrijke elementen*” niet concretiseert, het gegeven dat verzoekende partij op bepaalde vragen wel kon antwoorden geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat zij erg vage verklaringen aflegde over haar relaties met de andere echtgenotes van de Chieft en dat zij in het algemeen zeer weinig kon vertellen over haar huwelijksleven in de *compound*. Deze vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij nooit eerder een fatsoenlijke poging heeft gedaan om aan het huwelijk te ontsnappen en dat verder haar verklaringen over de pogingen die zij wél ondernam slechts verwarrend en weinig ernstig bleken, wijst verzoekende partij vooreerst op de macht die de Chiefs hebben en stelt zij dat het dan ook niet verbaast dat zij geen steun kreeg van de militairen in het dorp. Haar vrijwillige terugkeer naar de Chieft is volgens verzoekende partij te wijten aan het feit dat de Chieft haar op geestelijk vlak met de hulp van hekserij heeft kunnen controleren. Verzoekende partij stelt dat “*(h)et (...) algemeen (is) geweten dat heksen een negatieve invloed kunnen hebben op de wil van een persoon*” en dat “*(h)et bestaan van dergelijke activiteiten (...) niet genegeerd (kan) worden hoeveel dat alles niet objectief aangetoond kan worden*”.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich met bovenstaand betoog beperkt tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen en op geen enkele manier desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht stelt. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat het feit dat zij niet alleen terugkeerde onder dwang, maar ook uit eigen wil, in contrast staat met haar verklaringen gewoon te willen weglopen wanneer zij de kans had. Dat verzoekende partij reeds verschillende malen is weggelopen van haar echtgenoot, zo ook wanneer zij alleen was en niemand wist dat zij was vertrokken, maar anderzijds geen fatsoenlijke poging ondernam om plannen te maken voor een definitief vertrek, is allerminst aannemelijk. Waar zij stelt dat zij telkens met de hulp van hekserij zou zijn teruggekeerd naar de Chieft, meent de Raad dat verwerende partij dienaangaande terecht stelt dat hekserij en zwarte magie volledig tot de sfeer van het bijgeloof behoort, en zich verder in geen enkel

objectief element in de fysieke realiteit grondt. Haar uitleg dat zij telkens zou zijn teruggekeerd naar de Chief vanwege manipulatie door zwarte magie kan dan ook niet als aannemelijk worden beschouwd. Dergelijke onaannemelijke verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.7.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij zich op geen enkele manier bleek te hebben geïnformeerd of geïnteresseerd in haar reis en dat ook de verklaringen die zij aflegt over dit vertrek weinig ernstig zijn, verwijst verzoekende partij naar haar verklaringen over de wijze waarop zij is vertrokken en stelt zij dat de elementen die zij gaf om de omstandigheden rond haar reis uit te leggen voldoende zijn. Verzoekende partij benadrukt dat J. alles had geregeld en dat zij hierover dan ook geen details kent. Uit haar verklaringen kan ook worden afgeleid dat J. de reis reeds begon voor te bereiden vanaf het moment waarop zij hem om hulp vroeg. Verder geeft verzoekende partij aan dat zij haar situatie aan J. had verteld omdat zij hopeloos was. Bovendien vroeg hij waarom zij verdrietig was, hetgeen *“een indicatie kon geven over zijn karakter en meer bepaald zijn interesse voor het welzijn van de medemens”*. Verzoekende partij duidt er nog op dat J. geen dorpeling was en dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat J. een bijzondere vriend was van de Chief. De heer J. kreeg huisvesting van de Chief omdat hij een dienst leverde in het voordeel van het dorp.

2.2.7.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat het loutere gegeven dat J. alles zou hebben geregeld voor de reis niet kan verklaren waarom verzoekende partij niets weet over de documenten waarmee zij naar België is gereisd en over de persoon die haar hielp op haar reis naar België. Dat zij op geen enkele manier hiernaar heeft geïnformeerd is allerm minst aannemelijk. Bovendien wordt in de bestreden beslissing tevens de pertinente bemerking gemaakt dat het ook weinig geloofwaardig is dat al haar reisdocumenten zouden zijn geregeld zonder dat verzoekende partij zelf enigszins betrokken was, of ook maar wist wanneer en waarheen zij zou vertrekken.

Waar verzoekende partij opmerkt dat J. de reis reeds begon voor te bereiden vanaf het moment waarop zij hem om hulp vroeg, bemerkt de Raad dat verzoekende partij zelf stelde dat het vertrek toevallig gebeurde, vanwege de chaos die er heerste in het dorp (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p. 7). In dergelijke omstandigheden is het dan ook allesbehalve geloofwaardig dat zij op één en dezelfde dag kon vertrekken uit haar dorp, naar de stad Douala kon vluchten, naar de luchthaven kon gaan, én reeds naar België kon vertrekken.

Voorts treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat de verklaringen van verzoekende partij over de persoon die haar geholpen zou hebben om haar land te verlaten allerm minst kunnen overtuigen daar (i) het uiterst opmerkelijk is dat verzoekende partij zich niet eens voor de geest kan halen wanneer zij deze persoon, die ervoor gezorgd heeft dat zij uiteindelijk het gedwongen huwelijk met de Chief kon ontvluchten, heeft ontmoet of heeft aangesproken (notities CGVS, p. 7), en (ii) verzoekende partij niet kan aangeven om welke redenen zij deze voor haar onbekende man, die bovendien door haar echtgenoot wordt onderhouden, in vertrouwen had genomen en om hulp vroeg. De uitleg dat J. geen dorpeling was en dat evenmin ergens uit blijkt dat J. een bijzondere vriend was van de Chief, neemt niet weg dat de Chief deze persoon onderdak aanbood en dat deze persoon voor verzoekende partij een volstrekt onbekende was. Zij had derhalve geen enkele garantie dat deze persoon hetgeen zij aan hem vertelde niet zou doorvertellen aan de Chief. Dat zij hem louter omdat hij haar vroeg waarom zij verdrietig was in vertrouwen zou hebben genomen, is in de door haar beschreven omstandigheden allerm minst plausibel.

2.2.8.1. Wat nog de motivering betreft dat verzoekende partij uiterst weinig interesse blijkt te hebben in haar ouders en wat er met hen gebeurde nadat haar dorp is aangevallen en nadat zij zelf is gevlucht, op 30 september 2018, wijst verzoekende partij erop dat zij over zeer beperkte middelen beschikt om contacten met haar land van herkomst te leggen en dat zij uit een dorp komt waar de communicatiemiddelen zeer beperkt zijn. Het is dan ook niet verwonderlijk dat zij geen contact heeft met haar ouders. Bovendien acht zij haar ouders deels verantwoordelijk voor haar problemen, wat kan verklaren waarom ze de zoektocht naar haar ouders onbewust niet als prioritair beschouwt.

2.2.8.2. De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud haar grote bezorgdheid uitte over het welzijn van haar ouders. Meer bepaald stelde zij bang te zijn dat haar ouders iets zou zijn overkomen vanwege haar vlucht uit Kameroen en dat de Chief hen misschien zou folteren (notities CGVS, p. 23). In dat licht is het dan ook allerm minst aannemelijk dat verzoekende partij, zo blijkt duidelijk uit haar verklaringen, geen enkele ernstige poging heeft ondernomen om, eventueel via

derden, met haar ouders in contact te komen. De uitleg dat de communicatiemiddelen beperkt zouden zijn kan niet verklaren dat zij zelfs niet getracht heeft om meer informatie over haar ouders te bekomen. De Raad wijst tevens op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij evenmin wist of haar echtgenoot, de Chief, zich nog steeds in haar dorp Sinto bevindt. Dat verzoekende partij zich evenmin tracht te informeren over het eventuele vertrek van haar echtgenoot, die de reden van haar vertrek uit Kameroen vormde, is allerminst aannemelijk.

De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij geen ernstige pogingen heeft ondernomen om zich te informeren over het verdere verloop van de situatie op een grove desinteresse wijst en afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij dienaangaande als volgt: *“Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.*

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie COI Focus Cameroun. La crise Anglophone. dd. 23 april 2018) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde “Engelstalige crisis”. De protestbeweging van de Engelstalige bevolking van Kameroen transformeert zich in de loop van een aantal maanden in een gewapende opstand met acties van een aantal radicale afscheidingsbewegingen. De situatie verergert in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken, en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd. Tot september 2017 manifesteert de crisis zich in “ghost towns” operaties en de boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 neemt het aantal secessionistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de “ghost towns” operaties en de boycot van het onderwijs, toe. Op 1 oktober 2017 betogen tienduizenden Engelstaligen op verschillende plaatsen in de regio’s South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen. Deze vreedzame betogingen worden echter met geweld onderdrukt door de ordetroepen, waarbij er doden en gewonden vallen onder de betogers. Vanaf november 2017 komen er bovendien meer en meer gewelddadige acties van radicale afscheidingsbewegingen, in hoofdzaak gericht tegen officiële doelwitten, zoals de verdedigingstroepen. De overheid reageert hierop met geweld, door het ontplooiën van militaire troepen. De veiligheidssituatie in de Engelstalige regio’s wordt tussen november 2017 en maart 2018 gekenmerkt door gerichte aanslagen op hoofdzakelijk gendarmes en militairen die de dood van meer dan dertig gendarmes en soldaten veroorzaken. Een aantal radicale groeperingen maken zich ook schuldig aan ontvoeringen en het in brand steken van instellingen die zich niet aan de boycot houden. Vanaf december 2017 vinden er voorts confrontaties plaats tussen het leger en de secessionistische militanten. Deze militaire operaties die de secessionistische groeperingen viseren en waarbij er sprake zou zijn van burgerslachtoffers, vinden voornamelijk plaats in het departement Manyu, langs de grens met Nigeria, en in Kwa-Kwa in het departement Ndian, beiden in de regio South-West. Algemeen kan er gesteld worden dat de veiligheidsincidenten zich beperken tot de Engelstalige regio’s van Kameroen, namelijk South West en North West, en dan nog vooral tot het departement Manyu in de regio South West, langs de grens met Nigeria. Naast de mislukte bomaanslag in Douala in september

2017 werden er sinds het begin van de crisis geen andere incidenten waarbij Engelstaligen zijn betrokken opgemerkt buiten de regio's South West en North West. Bij het sinds oktober 2017 gepleegde geweld vallen er dus soms burgerslachtoffers, maar het aantal burgerslachtoffers wordt niet opgelijst, noch gecommuniceerd, dit zou een bewuste strategie van de Kameroense overheid zijn. Verschillende bronnen halen het gebrek aan toegang tot informatie over het aantal burgerslachtoffers in dit conflict van lage intensiteit aan. Het geweld veroorzaakt bovendien een zorgwekkende humanitaire situatie. Duizenden inwoners vluchten naar buurland Nigeria en tienduizend vluchten naar andere departementen die minder blootgesteld worden aan het geweld of naar de Franstalige regio's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in de streek van de stad Mamfe actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Engelstalig Kameroen aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”.

Het door verzoekende partij bijgebrachte internetartikel van 19 juli 2018 van de website MO (bijlage 2 van het verzoekschrift) doet aan bovenstaande vaststelling geen enkele afbreuk. Immers ligt de bijgebrachte informatie in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de streek van de stad Mamfe, van waar verzoekende partij afkomstig is, is gesteund. De Raad benadrukt dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT